

PETER BROWN este autorul și ilustratorul multor cărți îndrăgite pentru copii, inclusiv *Domnișoara învățătoare e un monstru* (Editura Arthur, 2017), *Mr. Tiger Goes Wild*, *Children Make Terrible Pets* și *The Curious Garden*. Cărțile lui sunt bestselleruri *New York Times* și până în acest punct al carierei a fost răsplătit cu Caldecott Honor (pentru *Creepy Carrots!*), un premiu *New York Times* pentru Cea mai bună carte ilustrată pentru copii și un Children's Choice Book Award pentru Ilustratorul anului 2010. *Insula roboților* (*Wild Robot*, 2016) este romanul lui de debut pentru copii, iar *Întoarcere pe insula roboților* (*The Wild Robot Escapes*, 2018) este continuarea acestuia.

PETER BROWN

ÎNTOARCERE PE INSULA ROBOȚILOR

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din engleză
de Mădălina Ivoniciu

ARTHUR

CUPRINS

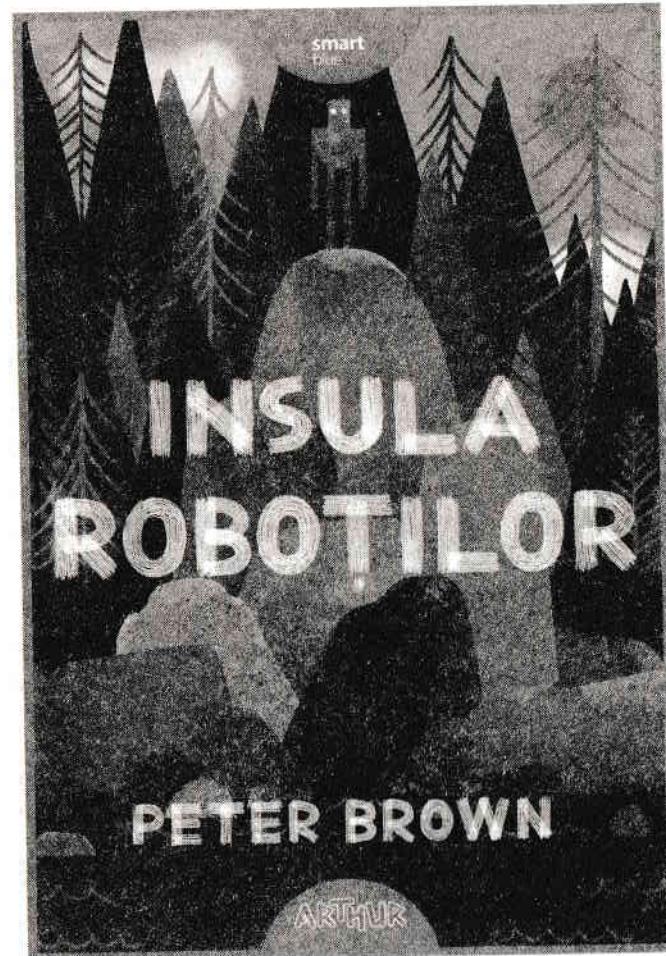
1. Orașul	7
2. Cutia	10
3. Robotica	11
4. Familia	13
5. Ferma	17
6. Monstrul	22
7. Povestea roboțicii	24
8. Computerul	28
9. Prima zi	29
10. Rutina	33
11. Codașii	35
12. Roboțicii îi este dor de casă	38
13. Semnalul electronic	39
14. Tristul adevăr	41
15. Copiii	42
16. Visul roboțicii	46
17. Păsările	47
18. Robotica distractivă	49
19. Povestitorii	53

20. Animalele sălbaticice	55
21. Urletul	57
22. Lupii	58
23. Pușca	61
24. Capcana	64
25. Vara	67
26. Tornada	69
27. Roboțica defectă	74
28. Atelierul	76
29. Urmările	79
30. Cadoul	82
31. Focul de tabără	85
32. Vechiul grajd	88
33. Toamna	91
34. Găștele încântate	93
35. Amintirile	95
36. Cârdul neobișnuit	96
37. Reîntâlnirea	98
38. Adevărul	101
39. Aliații	103
40. Instinctele	106
41. Iarna	108
42. Planul	111
43. Operația	113
44. Roboțica răbdătoare	119
45. Discuțiile din grajd	120
46. Primăvara	124

47. Cina	126
48. Întoarcerea	131
49. Despărțirile	133
50. Roboțica liberă	137
51. Aeronava	138
52. Cercetașul	142
53. Ținuturile cu ferme	144
54. Munții	146
55. Atacul	148
56. Torța	152
57. Pietrele	154
58. Cabana	158
59. Sălbăticia stranie	162
60. Vânătorii	164
61. Ghidul	167
62. Confruntarea finală	171
63. Barca cu vâslie	174
64. Creatura marină	177
65. Balena	178
66. Noul țărm	182
67. Orașul	184
68. Gara	188
69. Trenul	191
70. Marșul prin metropolă	194
71. Observațiile	197
72. Poliția	198
73. Porumbei	200

74. Cerul	204
75. Robotii RECO	206
76. Dimineața	209
77. În subterană	212
78. Urmărirea	214
79. Designerul	221
80. Minunata eroare	224
81. Topirea	229
82. Secretul	230
83. Noua robotică	232
84. Noua mamă	235
85. Musafirii	238
86. Zborul	242
87. Sosirea acasă	245
88. Despărțirea finală	248
89. Plecarea	250
90. Insula	252
Epilog	254
 <i>Notă despre poveste</i>	257
<i>Mulțumiri</i>	259

Citește și *Insula roboților*, ca să afli cum s-a trezit Roz pe insula din mijlocul oceanului, cum a fost nevoie să se adapteze ca să supraviețuiască și cum a ajuns să aibă o casă și o familie în inima sălbăticiei.

Îți oferim în continuare un fragment din carte.

CAPITOLUL 1

ORAŞUL

Povestea noastră începe într-un oraș cu clădiri și străzi, poduri și parcuri. Oamenii se plimbau, automobilele conduceau, aeronavele zburau, roboții munceau din greu.

Un camion de livrări își croia drum pe străzile orașului. Camionul știa unde să meargă și cum să ajungă acolo, de unul singur. S-a oprit la un șantier de construcții și a descărcat automat niște cutii. Încă niște viraje și a mai descărcat niște cutii la docuri. Camionul a virat

la stânga

și

la dreapta

prin oraș, livrând cutii în drumul său, iar apoi a intrat pe o autostradă.

Mașini, autobuze și camioane mergeau pe autostradă împreună. Dar, pe măsură ce camionul de livrări a

Înaintat, traficul a devenit mai liber, clădirile au devenit mai mici, iar peisajul a devenit mai verde.

Având cale liberă, camionul a accelerat la viteza maximă. Peisajul de afară era doar o pată verde acum, întreruptă ocazional de străfulgerarea gri a câte unui oraș lăsat în urmă în goană. Camionul de livrări a ținut-o tot înainte, gonind peste poduri lungi, țâșnind prin tuneluri montane, alunecând pe porțiuni drepte de autostradă până ce a început să încetinească. S-a mutat de pe banda de viteza pe cea de ieșire, apoi a coborât pe o rampă, într-un ținut cu ferme.

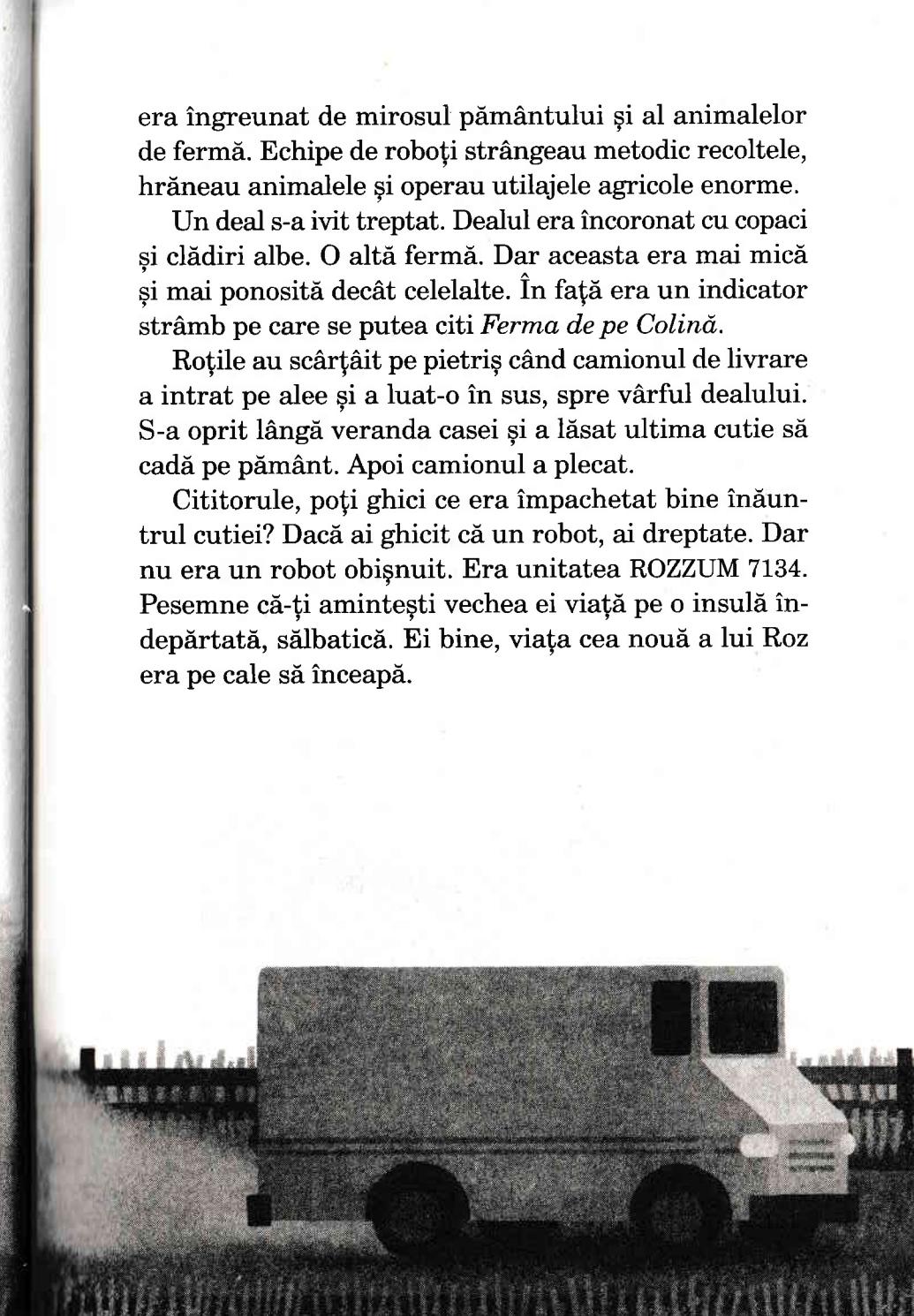
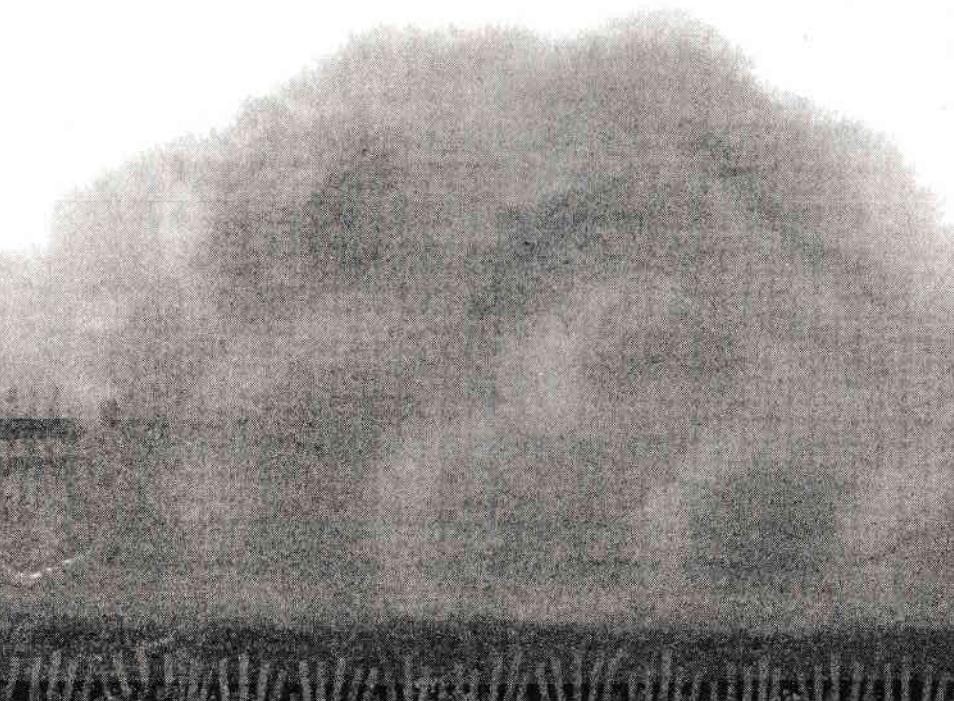
Nori de praf s-au ridicat în urma camionului în drumul său pe lângă câmpuri și garduri. Hambare enorme se ridicau deasupra câmpilor, neclare de la distanță. Aerul

era îngreunat de mirosul pământului și al animalelor de fermă. Echipe de roboți strângău metodic recoltele, hrăneau animalele și operaau utilajele agricole enorme.

Un deal s-a ivit treptat. Dealul era încoronat cu copaci și clădiri albe. O altă fermă. Dar aceasta era mai mică și mai ponosită decât celelalte. În față era un indicator strâmb pe care se putea citi *Ferma de pe Colină*.

Roțile au scârțăit pe pietriș când camionul de livrare a intrat pe alei și a luat-o în sus, spre vârful dealului. S-a oprit lângă veranda casei și a lăsat ultima cutie să cadă pe pământ. Apoi camionul a plecat.

Cititorule, poți ghici ce era împachetat bine înăuntru în cutie? Dacă ai ghicit că un robot, ai dreptate. Dar nu era un robot obișnuit. Era unitatea ROZZUM 7134. Pesemne că-ți amintești vechea ei viață pe o insulă îndepărtată, sălbatică. Ei bine, viața cea nouă a lui Roz era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 2

CUTIA

Ham! Ham! Ham!

În casă, un câine lătra și râcâia la ușa din față. Când ușa s-a deschis într-un final, câinele s-a repezit afară și a coborât săltând scările verandei. Apoi a apărut un bărbat.

Bărbatul, care șchiopăta, a coborât încet spre cutie, în jurul căreia amușina câinele. A tras de încuietoare, iar capacul s-a deschis singur. Spuma de împachetat a fost dată la o parte, corzile cu care era strânsă au fost desfăcute și iată unitatea ROZZUM 7134. Corpul ei fără de viață sclipea în soarele târziu al după-amiezii.

Bărbatul s-a aplecat și a apăsat un buton mic și important de pe ceafa robotului.

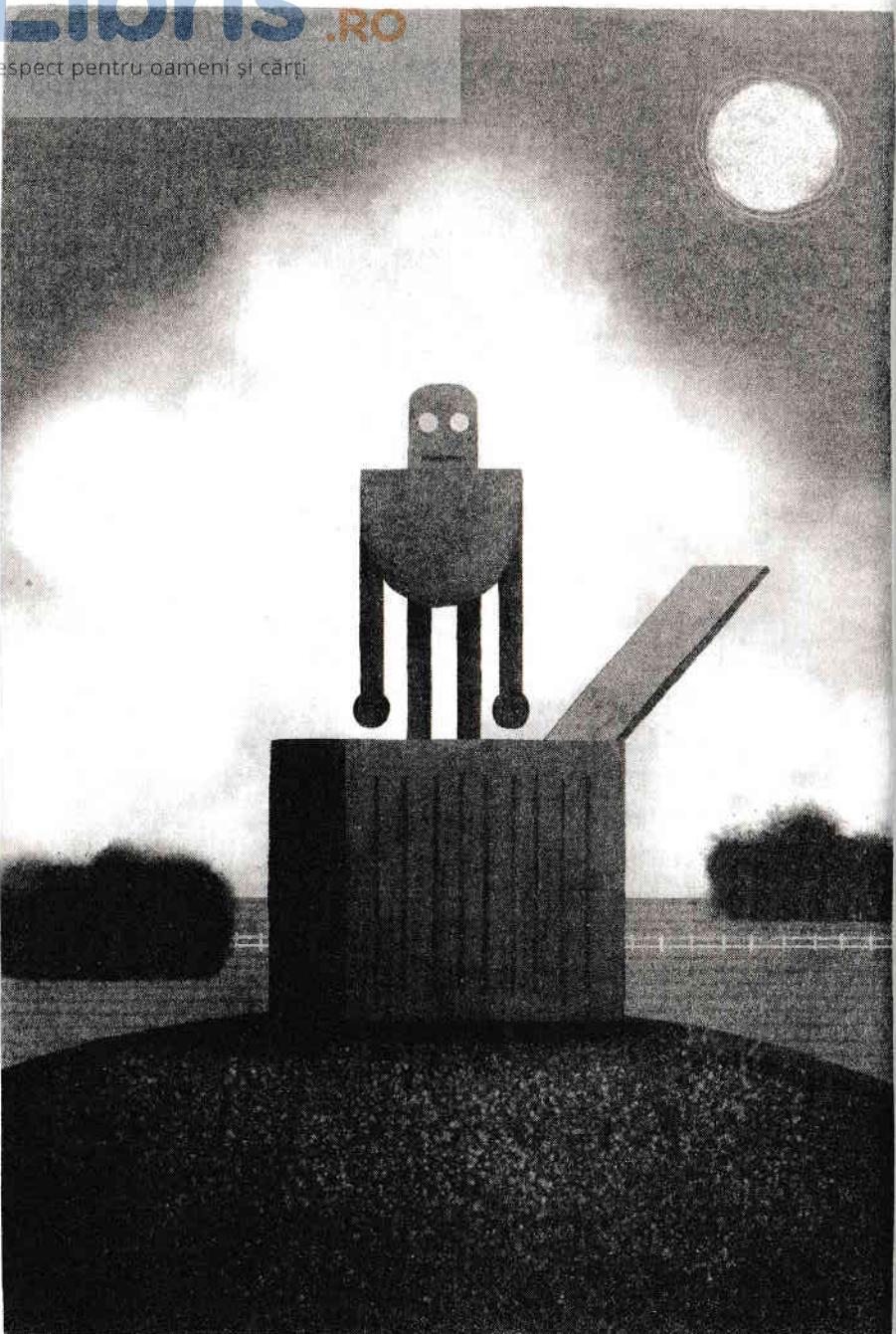
Clic.

CAPITOLUL 3

ROBOȚICA

Creierul computerizat al roboțicii a intrat în funcții, iar programele sale au pornit. Apoi s-a ridicat automat, a ieșit din cutie și a început să vorbească.

— Salut, sunt unitatea ROZZUM 7134, dar poți să-mi spui Roz. Cât timp se activează sistemele mele robotice, îți voi povesti despre mine. Odată activată complet, voi putea să mă mișc, să comunic și să învăț. Pur și simplu dă-mi o comandă și o voi îndeplini. Cu timpul, voi găsi căi mai bune de a-mi îndeplini sarcinile. Voi deveni un robot mai bun. Când nu este nevoie de mine, voi sta deoparte și mă voi menține în stare bună de funcționare. Mulțumesc pentru timpul acordat. Acum sunt complet activată.

CAPITOLUL 4
FAMILIA

— Bine ai venit la Ferma de pe Colină, Roz. Numele meu este domnul Shareef. Îmi aparții mie acum.

Roz l-a studiat pe bărbat cu ochii ei care luminau ușor și, cu o voce robotică, a spus:

— Salut, domnule Shareef.

— Bătrânul astă este Oscar.

Domnul Shareef și-a scăpinat câinele pe cap.

— Nu-l vei vedea prea des. Oscar își petrece majoritatea timpului dormind în casă.

— Salut, Oscar, a spus roboțica.

Un râniț proștuț s-a ivit pe fața câinelui, care a scheunat fericit.

Domnul Shareef a scos un computer mic din buzunar. A apăsat pe ecran și a făcut să apară o hartă a Fermei de pe Colină.

— Iată-te, Roz, a spus în timp ce semnalul electronic al roboțicii a apărut pe hartă. Vei lucra pe tot cuprinsul

— Ce ai dori să fac? a spus Roz.

— Poți începe prin a-ți pune cutia în garajul de acolo.

O voi păstra, în caz că va fi vreodată nevoie să te trimit înapoi la fabrică.

În mod clar, Roz era proiectată să preia ordine, căci corpul ei a făcut automat ce i s-a spus. A îndesat materialele de împachetat în cutia ei și a cărat-o în garaj.

Când Roz s-a întors, domnul Shareef privea un autobuz școlar apropiindu-se pe drumul șerpitor de țară. Oscar a lătrat și a zbughit-o în timp ce autobuzul s-a oprit la capătul aleii. O fată și un băiat au coborât cu o săritură, iar autobuzul și-a văzut de drum. În uniformele lor școlare assortate, copiii arătau aproape identic. Dar băiatul era puțin mai înalt, iar părul fetei era puțin mai lung. Au urcat pe aleea unduitoare și s-au zbenguit cu câinele până ce au observat-o pe Roz.

— O roboțică! a spus fata, urcând în fugă.

— Era și timpul să ne luăm una, a spus băiatul.

— E reasamblată, a spus bărbatul. E cea mai ieftină pe care am găsit-o, dar va fi un fermier destul de bun.

— Cum o cheamă? a zis fata.

— A spus că numele ei e Roz.

— Ăsta e doar numele ei de fabricație, a zis băiatul.

Putem să-i punem ce nume vrem. Hai să-i spunem... Fermbot!

— Mie-mi place Roz, a spus fata.

— Și mie, a zis domnul Shareef. Să-i lăsăm numele așa cum e. Roz, fă cunoștință cu fiica mea, Jaya, și cu fiul meu, Jad.

— Salut, Jaya și Jad, a spus roboțica.

— Roz, va primi comenzi de la mine? a întrebat Jad.

— Dar de la mine? a întrebat Jaya.

— Va primi comenzi de la amândoi.

— Roz, îți comand să-mi faci temele! a spus Jaya.

— Nu-i irosi timpul cu prostii! a bodogănit domnul Shareef. Roz este aici ca să lucreze la fermă, nu la teme, înțelegeți?

Copiii au aprobat din cap.

— Acum, copiii, vă comand să duceți câinele înăuntru și să vă faceți singuri temele, a spus domnul Shareef. Eu trebuie să-i arăt ferma lui Roz.

CAPITOLUL 5

FERMA

Domnul Shareef s-a întors și a strigat:

— Vino aici, Hoinarule!

O clipă mai târziu, o camionetă a ieșit automat din garaj. A oprit lângă bărbat și robotică, cu ușile larg deschise, iar cei doi au urcat înăuntru.

Hoinarul avea volan, dar domnul Shareef s-a aşezat comod și a lăsat camioneta să se conducă singură. Au urmat aleea din spatele casei, de-a lungul curții, pe lângă copaci și garduri vii și deodată au fost înconjurați de clădiri de fermă. Clădirile erau de diferite forme și dimensiuni, toate cu pereti albi și acoperișuri gri, și erau atât de îngrămădite una în alta, că de-abia puteai să-ți dai seama unde se termina una și începea următoarea. Unele erau împroșcate cu noroi. Altele aveau găuri și plăci care se mișcau. Întregul loc mirosea a iarbă și bălegar.

Domnul Shareef i-a arătat lui Roz fiecare clădire. Hambarul imens pentru lactate, clădirea pentru muls, atelierul,

șopronul pentru utilaje. Magazii mai mici erau împrăștiate pretutindeni în jur.

Hoinarul a plecat dintre clădiri și a luat-o în jos spre spatele dealului, ajungând la un teren agricol enorm. Un gard mărginea această parte a aleii, iar dincolo de el era o pășune întinsă, văluroasă, plină de iarbă înaltă și cu câțiva copaci frunzoși, unde păștea o cireadă de vaci. Vacile au dat din coadă, și-au molfăit rumegatul și au urmărit camioneta cu privirea. Una dintre ele a scos un „Muuuuu“ prelung.

— Aceasta e o fermă de lactate, a spus domnul Shareef, deci vacile astea sunt regine aici. Întreaga ta lume grăvitează acum în jurul lor. Înțelegi?

— Înțeleg, a spus Roz holbându-se la un vițel care se holba la rândul lui la ea.

Au trecut pe lângă cireada de vaci, pe lângă pâlcuri de flori sălbaticice, pe lângă un heleșteu liniștit, pe lângă păsări, șoareci de câmp și bondari.

Aleea o lua printr-un șir de copaci în drumul ei spre câmpurile cultivate, care erau netede, patrate și acoperite cu lăstari verde-deschis.

Ferma de pe Colină era plină de viață, dar avu-se și zile mai bune.

Petice de buruieni și pământ sterp se întindeau de-a lungul câmpurilor. Utilaje

agricole defecte și grămezi de vechituri erau împrăștiate pe terenuri. Tufișuri dese și încâlcite se strecuau dinspre marginile proprietății.

Au condus până la cele mai îndepărtațe câmpuri, până la un mic sens giratoriu la capătul aleii. Hoinarul și-a oprit motorul, iar bărbatul și roboțica au stat și au privit peisajul de țară.

În depărtare, unde pământul se unea cu cerul, un tren a alunecat încet pe sine și a dispărut spre nord. Apoi s-a lăsat liniștea.

